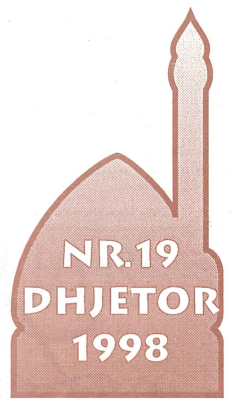

Drita e Kur'anit

FLETUSHKË E SHOQATËS SË NXËNËSVE TË MEDRESE SË MESME "ALAUDDIN" NË PRISHTINË

Fjala e kryeredaktorit

*L*audia i takon vetëm Allahut sh.sh., Krijuesit dhe Mirëmbajtësit të kësaj gjithësie. Atë e falënderojmë me bindje të pastër e cila buron nga thellësia e shpirtit. Pajja dhe shpëtimi qofshin për të dërguarin e mbarë botës Muhammedin a.s., për shokët e tij, për ata që e pasojnë rrugën e tij si dhe për ata që luftojnë me qëllim të lartësimit të shtatës së Allahut sh.sh.

Koha në të cilën po kalon populli shqiptar është e mundimshme e me sakrificat të shumta e të llojeve të ndryshme. Barbarët serbë, shkatërrojnë çdo gjë që është shqiptare. Vrasjet, masakrimet e fëmijëve, grave e flegve, vrahjet, torturimet dhe burgosjet, të shkaktuara nga policia, ushtria dhe paramilitarët serbë, ndodhin para syve të Evropës "moderne", e cila i shikon këto ngjarje me indiferencë dhe i toleron ato si të ishte në ndonjë planet tjetër. Atëherë ajo drejtësi, të cilën trumbeton Evropa e Amerika, nuk po e gjenjshpreshjen, sepse ajo nuk zbatohet për të gjithë, e posaqërisht për popullin shqiptar. Atëherë, ku do të gjendet shpëtimi i këtij populli të përnuajtur nëpër shekuj. Padyshim se shpëtimi i këtij populli është të punuarit sipas asaj çka kërkon Allahu sh.sh., i cili më së miri e di gjendjen e të gjithëve. Allahu sh.sh. na ka treguar se në goftë se u nënshtrohemi urdhërave të Tij dhe punojmë atë që na e ka urdhëruar dhe largohemi nga ajo që na e ka ndaluar. Atë, të bashkuar e të vëllazëruar në mes veti, gjithmonë do të jemi ngadhënjimtarë.

Edhe ne si nxënës të rinj, me kontributin tonë modest, po mundohemi me të gjitha mjetet që posedojmë ta japim atë çka kërkohet nga ne.

Andaj, fletushka e shkollës sonë "Drita e Kur'anit", që e keni në duart tuaja, dëshirojmë të jetë një kandil ndriçues për të gjithë.

Në këtë numër të kësaj fletushke do të prezantojmë tema të ndryshme si: tema që përmbajnë njohuri nga burimet e fesë sonë, Kur'anit dhe Hadithit, tema që kanë të bëjnë me gjendjen momentale dhe vështirësitë në të cilat gjendet populli shqiptar dhe për qëndresën heroike të tij, i cili me gjithë humbjet është i vendosur që t'i realizojë qëllimet e veta, si dhe tema të tjera aktuale. Lusim All-llahun sh.sh. që të na ndihmojë që sa më parë ta fitojmë lirinë, ndërsa ata që kanë vdekur duke mbrojtur atdheun t'i shpërblejë me gradën e shehidllëkut, ata që kanë humbur të afërmit e tyre në luftë. Loti i tua forcojë zemrat me durim.

O Mbikëqyrësi ynë ndihmona që të triumfojmë pas gjithë mundimeve, sakrificave dhe humbjeve mbi armiq të cilët ende dëshirojnë të thithin gjak shqiptari. Na i forco zemrat tona me besim të plotë e të singertë dhe na bën sa më të qëndrueshëm e në kalimin e sprovave të tua.

Lexues të nderuar! Presim nga ju me respekt çdo bashkëpunim me revistën tonë sepse ajo është e hapur për të gjithë në mënyrë që numrat e ardhshëm të kësaj reviste të jenë sa më tërheqës. Duaja ime e fundit është:

"Laudia i takon vetëm All-llahun, Lotit të botëve".

Përmbajtja

Agjërimi, vlera dhe qëllimi i tij	3
Kur'ani dhe autenticiteti i tij si burim hyjnor	4
Bindja dhe dashuria për All-llahun sh.sh. dhe Muhammedin a.s.	5
Dëshmia dhe kushtet e saj	7
Muslimanët ta ruajnë besimin e tyre	8
Durimi-Sabri	10
Sprova	12
Dashuria ndaj As'habëve	13
Aktualitetet në kohën kur po jetojmë	14
Qyqarllëku i një armiku	15
Kosova gjaku ynë që nuk falet	16
Nxënësi i cili mbeti pa baba	17
Kthimi në vendlindje pas ofensivës	19
Aktualitete nga Medreseja	21

Botues: Medreseja e mesme "Alaud-din" Prishtinë
Përgatiti: Shoqata e nxënësve të Medresesë së mesme "Alaud-din" Prishtinë.

Kryeredaktor: Emin Ademaj

Këshilli redaktues: Besëfrot Maxhuni, Ilir Osmani, Driton Arifi, Shkëlzen Salihu, Bashkim Topojani, Remzi Nura, Mehdi Gashi.

Lektor dhe korrektor: Prof. Flamur Shala, Jusuf Gashi
Përpunimi kompjuterik: **sholl**

Fletushka del sipas mundësisë

Adresa: Redaksia e "Nurit", f.p.89, Prishtinë

Tel: 038/532472 & 532473

është lejuar botimi i fletushkës "NUR-UL-KUR'AN" me vendimin e Sekretariatit për informata të Kuvendit të Kosovës dhe Këshillit Ekzekutiv nr.01-650-64 të dt.10.03.1973 në Prishtinë

Dorëshkrimet dhe fotografitë nuk kthehen

Agjërimi, vlera dhe qëllimi i tij

All-llahu xh.sh. krijoi gjithësinë duke vendosur në të përplot galaktika dhe planete të shumta, renditi edhe atë të tokës. Pasi që All-llahu xh.sh. krijoi Tokën, la mëkëmbës në të njeriun duke i dhënë atij rolin kryesor. Për të udhëhequr njeriun në Tokë i nevojitej mendja dhe shpallja, të cilat kushte ia plotësoi All-llahu xh.sh. si rezultat i mëshirës së pakufishme të tij. Shpalljen e fundit All-llahu xh.sh. ia dërgoi Muhamedit a.s., e cila pa dyshim është vazhdim i shpalljeve të mëparshme dhe njëkohësisht është shpallje që vlen për të gjitha kohrat deri në ditën e gjykimit, ashtu sikur është edhe Muhammedi a.s. përmbyllës i misionit profetik.

Shpallja e fundit erdhi e përmbushur me të drejta dhe obligime. Obligimet e shpalljes së fundit janë: Obligime të cilat janë karakteristikë vetëm e shpalljes së fundit - Kur'anit dhe obligime të cialt kanë qenë prezente edhe më parë të popujt dhe shpalljet e mëparshme.

Një obligim që bën pjesë në grupin e dytë është edhe agjërimi. All-llahu xh.sh. thotë:

"O ju që besuar u është bërë obligim agjërimi sikurse që ishte obligim edhe i atyre para jush, kështu, që të bëheni të devotshëm".

(El-Bekare:183)

Nga ajeti i larpërmendur kuptohet qartë se agjërimi si obligim ka qenë evident edhe te popujt e mëparshëm. Qëllimi i ardhjes së këtij obligimi shihet në fund të këtij ajeti të ndershtëm me shprehjen "kështu që të bëheni të devotshëm" nga ku kuptojmë se ardhja e këtij obligimi ka për qëllim arritjen e gradës më të lartë e cila mund të ekzistojë në trupin e njeriut. Pra, nuk qenka qëllimi i agjërimit që të rëndojë njeriun me detyra por arritja e gradës më të lartë nejrëzore - devotshmërisë. Vlerat e larta të agjërimit shihen edhe nga vet hadithi i Muhammedit a.s. ku thotë: "Kush agjëron muajin e Ramazanit me besim dhe sinqeritet i falen atij të këqijat e mëparshme që i ka bërë".

Së paku muslimanët duhet të dijë se qëllimi kryesor i besimtarit në këtë jetë është që të punojë vepra të mira dhe të largohet nga të këqijat, në mënyrë që, në ditën e Gjykimit, numri i veprave të këqija të jetë sa më i vogël se ndryshe u nënshtrohet dënimeve të ashpra të xhehenemit, andaj, sipas hadithit të Muhammedit a.s., me agjërime të sinqertë arrihet fshirja e mëkatëve të

mëparshme e që njëkohësisht është shpëtim nga zjarri i xhehenemit. Agjëruesit në botën tjetër janë të dalluar nga të tjerët e kjo shihet nga hadithi i Muhammedit a.s. ku thotë "Me të vërtetë në xhenet ka një derë e cila e ka emrin "RIJAN" nëpër mes së cilës, në ditën e Ringjalljes, hyjnë vetëm agjëruesit e nuk hyn në të askush pos tyre."

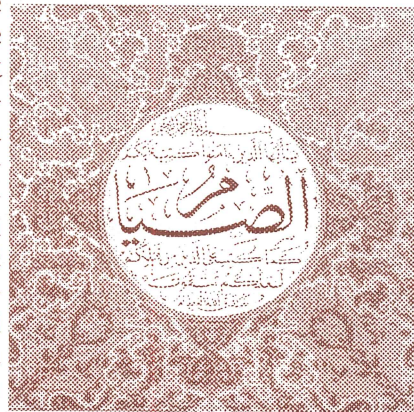
Agjërimi, si një prej ibadeteve më të rëndësishme dhe njëra prej shtyllave të fesë islame, manifestohet në një kohë (muaj) në të cilin mund të bashkojmë më shumë se një ibadet. Pra, në Ramazan, në të njëjtën kohë, mund të jemi agjërueshëm, të falim namazin dhe të japim zeqatin. Për vlerën e lartë të tij tregojnë edhe vetë rregullat e agjërimit. Ky ibadet manifestohet me moslejimin e disa gjërave të cialt në esencë janë të lejuara, siç janë ushqimi, marrëdhëniet intime etj. Pra përmes agjërimit dihet mirëfilli se kush ka pushtetin në zemrën e muslimanit. Agjërimi i udhëheq ata. Por, a do të thotë që njeriu të largohet vetëm nga ushqimi e të thotë se agjëroj: Jo, sepse Muhammedi a.s. thotë: "Kush nuk ndalet

nga fjalët dhe veprimet e këqija ai nuk ka arritur asgjë tjetër nga agjërimi vetëm se ka vuajtur nga uria dhe etja, do të thotë se agjërimi qenka i pranuar nga All-llahu xh.sh., atëherë kur agjëruesi të largohet nga veprat dhe fjalët e pahijshme.

Pra, muslimani duhet të agjërojë përveç me (gojë) bark, edhe me gjuhë, që të mos flasë fjalë të cilat janë të këqija, që të mos veprojë punë të pahijshme, që të mos gjendet në vende të ndaluara, ashtu ndodh edhe me vesh dhe me hundë. Si përfundim po e japim hadithin e Muhammedit a.s. nga i cili vërtet shihet vlera dhe rëndësia e agjërimit:

"Sikur të dinin robërit e Mi se ç'vlerë ka Ramazani do të dëshironin që tërë viti të ishte Ramazan".

✎ Bahri Hoxha kl.IVb

Kur'ani dhe autenticiteti i tij si burim hyjnor

Allahu xh.sh. thotë:

"Me të vërtetë ai (Kur'ani) është fjalë e Zotit që e lexon i dërguari i ndershëm. Ai nuk është fjalë e ndonjë poeti, por ju nuk besoni. Nuk është e ndonjë falltori, por ju nuk përkujtoheni. Është zbritje nga Zoti i botëve".

(El Hakka: 40-43)

Nëse e lexojmë Kur'anin famëlartë nga një vështrim studimi, patjetër do të vërejmë ajete të zbritura enkas për autenticitetin e tij si shkrim hyjnor. Është çështje e padiskutuar se Kur'ani famëlartë, prej ditës kur është shpallur e deri më sot, ka zënë pozitën më të lartë në mesin e librave të tjera të shpallura. Apelin i tij të fuqishëm dhe influencën e tij të pashoqe që e tregon Kur'ani që 14 shekuj, nuk mund ta mohojë askush. Urtësia e Allahut xh.sh. ka parashikuar që Kur'ani famëlartë përpos atyre që ndiejnë simpati ndaj tij ka bërë që në anën tjetër të ketë edhe armiq të përbetuar, të cilët nëpërmjet librave dhe shkrimeve të ndryshme trillojnë gjëra të pahijshme për Kur'anin, që nuk kanë të bëjnë fare me realitetin. Idetë e tyre të helmatisura mundohen gjithnjë t'i infiltrojnë në mesin e popullatës muslimane si të vërteta, vetëm e vetëm që të shkaktojnë dyndje dhe dyshim për origjinalitetin e tij si libër i shpallur. Një nga pohimet më të njohura iritnjëse të ashtuquajtur orientalistë të perëndimit është ajo se Muhammedi a.s. është autor i Kur'anit dhe si shkak i kësaj Kur'ani nuk hyn në rangun e librave të shpallura.

Mirëpo, për fat të keq, këtë pohim të tyre, si historia e së kaluarës njëherit edhe Kur'ani e hudh si të pabazë, ngase shumë ajete kur'anore tregojnë se Muhammedi a.s. kishte qenë njeri analfabet, pra nuk dinte shkrim e lexim, derisa Allahu xh.sh. e frymëzoi me shpallje, e ku Allahu xh.sh. thotë:

"Besonie Allahun dhe të dërguarin e tij të pashkolluar, i cili beson Zotin". Një nga mrekullitë e shumta të Kur'anit, me të cilën veçohet prej shpalljeve të tjera, është ajo se ai me bukurinë e shprehjes dhe me përmbajtjen e tij ideore tejkalon fjalët e njeriut, gjë që vetvetiu aludon se Kur'ani famëlartë ka diçka unikat e nuk është i lidhur me asnjë person, vend dhe kohë të posaçme, sepse ai posedon atë çka e pranon logjika, ka parime gjithëpërfshirëse dhe fuqi përtëritëse.

Dijetari i famshëm dr. Mustafa Nijazi, thotë: "Vërtet folja në urdhërore "kul"-thuaj që i dedikohet Muhammedit a.s., në 333 vende në Kur'an është argument i bollshëm se Kur'ani famëlartë është shpallje nga Zoti i botëve.

Allahu xh.sh. thotë:

"E në qoftëse jeni në dyshim në atë që Ne ia shpallën gradualisht robit tonë, atëherë sillni ju një kaptinë të ngjashme si ai (Kur'ani) dhe thirrni (për ndihmë) dëshmitarët tuaj, pos Allahut xh.sh. nëse jeni të sigurtë (në thëniet tuaja se Kur'ani nuk është prej Zotit)".

(Bekare: 23)

Pra, nga të gjitha këto ajete kuptojmë se Kur'ani famëlartë është burim i pashterrshëm dhe besimi në Kur'an njeriun e bind që ta respektojë Allahun i cili është i vendosur në të, është caktuar në harmoni të plotë me natyrën e njeriut si dhe me pozitën e tij në jetën e shfaqur. Pra, edhe njëherë, Kur'ani përmban fjalët e Allahut xh.sh., i cili prezenton thellësinë e idesë dhe çdokush gjen aty atë që kërkon.

Dikush plotësisht me mençuri ka thënë "Kur'ani është natyra që flet e natyra është Kur'ani që heshtë"

✍ Besëfort Maxhuni kl. IVb

Bindja dhe dashuria për All-llahun xh.sh. dhe Muhamedit a.s.

All-llahu xh.sh. në një ajet thotë: *"O ju që keni besuar, bindjuni Zotit dhe bindjuni pejgamberit dhe prijësve tuaj në qoftë se bini në mosmarrëveshje për ndonjë çështje, atëherë drejtohuni te Zoti (Kur'ani) dhe pejgamberi (Hadith) nëse besoni Zotin dhe ditën e kijametit kjo është më e dobishme dhe më e miri përfundim"*.

En Nisa 59.

Besimtarët janë të urdhëruar që t'i binden Zotit dhe të dëgjojnë Zotin e madhërueshëm, duke i zbatuar urdhërat e tij dhe duke u larguar nga ato gjëra që i ka ndaluar në kur'an.

Të binden dhe të dëgjojnë pejgamberin a.s. duke vepruar sipas udhëzimeve dhe traditave të tij.

T'i dëgjojmë dhe respektojmë sunduesit ose prijësit fetar të tyre nëse veprojnë sipas parimeve të Sheriatit islam.

Nëse biem në konflikt për ndonjë çështje, pa pasur parasysh, të kësaj bote apo të ahiretit, atëherë duhet të zgjedhim në bazë të Kur'anit dhe traditës së Muhamedit a.s., për arsye se kjo është mënyra më e drejtë dhe më e përsosur, derisa i besojmë Zotit xh.sh.

Bindja, respekti dhe dashuria ndaj Zotit xh.sh. dhe e Pejgamberit a.s., merr formë të vërtetë, nëse buron nga zemra dëshmohet me gjuhë dhe vërtetohet me vepra. Kjo do të thotë që jetën, në të gjitha pikëpamjet, ta përputhim me Kur'an dhe Hadith, që janë burimet kryesore të fesë islame.

Dashuria ndaj Zotit xh.sh., Pejgamberit a.s. dhe fesë islame në zemrat tona duhet të jetë më e madhe se dashuria ndaj pasurisë, familjes dhe vetvetes. Zoti xh.sh. është Krijuesi ynë. Ai është dhënësi i jetës së fëmijëve, pasurisë dhe i të gjitha begative që i posedojmë në këtë jetë. Ai është shpëtimtari i ynë në jetën e gjithmonshme, andaj meriton dhe e kemi obligim të kultivojmë në zemrat tona dashurinë, respektin dhe, mirënjohjen dhe falënderimin ndaj tij më tepër se ndaj çdokujt tjetër në botë. Muhamedi a.s. është i dërguari i Zotit dhe Zoti xh.sh. këtë

e ka dërguar mëshirë për mbarë botën për t'i udhëzuar në rrugën e shpëtimit dhe lumturisë. Nëpërmes tij e kemi njohur Zotin xh.sh. dhe fenë islame. Personaiteti i tij, i pajisur me virtytet më të përsosra morale, na shërben si shembull në jetën tonë të përditshme.

Në sajë të këtyre meritave dhe dashurisë që kemi për të ai meriton dashuri më të madhe se nga të gjitha begatitë e kësaj bote. Dashuria për muslimanë duhet të jetë në emër të muslimanizmit dhe nuk duhet të besohet me ndonjë të mirë të kësaj bote. Nëse e kërkon nevoja më emër të Pejgamberit a.s. dhe për mbrojtjen e Islamit, duhet të sakrifikojmë pasurinë dhe jetën se ndryshe do të hasim në katastrofë të tmerrshme. Përkritazi me këtë Zoti xh.sh. i madhërueshëm ka thënë:

"Thuaj në qoftë se janë prindërit tuaj, djemtë, fëmijët tuaj vëllezërit, gratë tuaja, farefisi juaj, pasuria të cilën e keni fituar, tregtia që frikësoheni se po ju mungon dhe shtëpitë që jeni të knaqur me to, më të dashurin se Zoti xh.sh. atëherë pritni deri sa Zoti xh.sh. dhe Pejgamberi a.s. i tij dhe lufta në rrugë të Zotit xh.sh. atëherë pritni deri sa Zoti xh.sh. t'iu dërgoi urdhërin (ndëshkimin) e tij".

Tevbe 25".

ENNES IBN MALIK tregon se ka thënë Pejgamberi a.s.: Tri cilësi, ai që i ka, e ka gjetur ëmbëlsinë - kënaqësinë e besimit: ai që e do dikën vetëm për hir të Zotit xh.sh. (pa interes) dhe ai që i vjen mërzi për t'u kthyer në kufër (mosbesim) sikur që i vjen vështirë me ra në zjarr. (Buhariu dhe Muslim).

Ebu Umane tregon se, në një rast Pejgamberi a.s. ka thënë: Me të vërtetë iu ka plotësuar besimi atij që do për Zotin dhe urren për Zotin xh.sh., që jep për Zotin xh.sh. dhe pengon, nuk jep për hir të Zotit xh.sh. (Buhariu dhe Muslimi).

Në një rast tjetër, Pejgamberi a.s. ka thënë: *Nuk ka besuar si duhet asnjëri prej jush deri se të bëhem te ai më i dashur se prindërit e tij fëmija i tij dhe mbarë njerëzimi.* (Buhariu dhe Muslimi).

Ata, të edukuar nga mësimet e Kur'anit dhe udhëzimet e Muhammedit a.s. për hir të fesë islame, i përballuan të gjitha vështirësitë dhe sakrifikuan pasurinë dhe jetën. Disa prej tyre përjetuan nga amriqët maltretime si p.sh. Bilall Habeshija, disa ndërruan jetën nën mundime mizore si p.sh. prindërit e Amë bin Jasirit por asnjëri nuk pranoi ta mohojë fenë islame. Pasi që mundimet dhe vuajtjet u bënë të padurueshme dhe përhapja e islamit të izoluar në tërësi. Muslimanët, në kyre me Muhamedin a.s., i lanë vatrat e tyre dhe pasurinë e tyre dhe u shpërngulën në Medinë. Muslimanët e Medinës u vllazëruan me ta dhe treguan bujari të madhe ndaj tyre duke ndarë pasurinë përgjysmë me ta. Për të pasur sa më të qartë dashurin e madhe që e kishin Sahabët ndaj Allahut xh.sh. dhe të dërguarit a.s. na dëshmon edhe rasti i njërit prej muslimanëve i quajtur Hubejb. Idhujtarët e Meës e zunë rob, të cilët pasi që nuk pranoi të heq dorë nga feja Islame, vendosën për ta varur në litar. Para se ta varënin ju afrua Ebu Sufjani dhe tha: "O Hubejbë, kishe dëshiruar në këtë moment për të qenë Muhamedi në vend tënd, atij t'i hiqet kryet e ti të jeshë në familjen tënde?" Hubejbi iu përgjigj "Vallahi nuk dëshiroj që ta shqetësoj Muhamedin a.s., goditja e një there në vedin ku gjendet, e unë të jem në familjen time."

Në fund mund të them se ata që janë të bindur dhe të ndërgjegjshëm ndaj Zotit xh.sh. dhe peygamberit të tij, duke vepruar sipas udhëzimeve të tyre, kanë për të qenë të lumtur në këtë botë dhe jetën e githmonshme, ndërsa ata që nuk e respektojnë dhe e kundërshtojnë Zotin xh.sh. dhe peygamberin e tij kanë për të jetuar të brengosur në këtë jetë dhe kanë për tu ndëshkuar në jetën tjetër.

✎ Faruk Sinai III_a

Islami

O Zot i madhëruar
gjithëherë të kujtoj
vetëm fjala jote
do të na shpëtojë

profeti i nderuar
ne na porosit
t'i përmbahemi Kur'anit
një të vetmes dritë

Të gjithë muslimanët
jemi të gëzuar
që për Zot, All-llahun
e kemi besuar

Nuk ka dhunë në fe
për atë që s'beson
por kah fundi i jetës
a mos do të jetë vonë

Vaj halli për atë
që fare s'beson
se në botën e amshuar
një ditë do të kalojë.

Jakup Tërshani kl.IIIa

Dëshmia dhe kushtet e saj

All-llahu xh.sh. ka krijuar botën dhe gjithë çka ka në të për ti bërë Atij ibadet. Ka dërguar pejgamberë, detyra primare e të cilëve ka qenë që njerëzit të besojnë në Zotin dhe të mos i shoqërojnë Atij asnjë send. Këtë e dëshmon edhe Kur'ani, ku All-llahu xh.sh. thotë:

"Ne nuk kemi dërguar asnjë pejgamber para teje e që të mos ia kemi shpallur atij se nuk ka Zot tjetër përveç meje, pra më adhuroni!"

(El-Enbija: 29)

Edhe i dërguari i fundit i All-llahut, Muhammedi a.s., ka qenë i obliguar që t'i thërrasë njerëzit që të besojnë në Zotin xh.sh. sikurse pejgamberët e tjerë.

Thirrja që të besohet në Zotin xh.sh. është thelb i fesë islame dhe ai është i përmbajtur në dëshminë-shehadetin "Se nuk ka zot tjetër përveç All-llahut xh.sh."

Pra qëllimi i krijimit të njerëzve dhe xhinëve është dëshmia e besimit se nuk ka të adhuruar që meriton të adhurohet përveç All-llahut. Pra vendin kryesor në fenë islame e ka kjo dëshmi pa të cilën çdo gjë do të ishte e pavlefshme.

Pejgamberi a.s. kur e dërguar sahabiun e njohur Muadh ibni Xhebelin në Jemen i ka thënë:

"E para në çdo do të thërrasësh njerëzit le të jetë që të dëshmojnë se nuk ka zot tjetër përveç All-llahut".

Pejgamberi a.s. ka thënë: "Imani (besimi) përmbahet nga gjashtëdhjetë e disa degë, më e vlefshmja është fjala "La ilahe il-lallah" kurse më e vogla është të larguarit e pengesave nga rruga".

Kjo dëshmi në fenë islame përmban dy koncepte: Mohimi dhe pohimi.

E para: Dëshmia mbi besimin i mohon atributet hyjnore çdokujt dhe çdo gjëje tjetër përveç All-llahut xh.sh.

E dyta: Dëshmia mbi besimin pohon dhe ia kufizon hyjninë vetëm All-llahut xh.sh.. Me këtë dëshmi jobesimtarët bëhen muslimanë dhe hynë në islam, sepse ky është çelës që ka dhëmbë ashtu edhe dhëmbët e këtij çelësi janë kushtet e kësaj fjale (dëshmia). Ato janë:

a) Dituria mbi këtë fjalë d.m.th. të njohësh All-llahun si të Vetmin Zot, ta adhurosh Atë dhe mohimin e të adhuruarit tjetërkujt pos All-llahut. All-llahu xh.sh. thotë: Dije se nuk ka zot

tjetër pos All-llahut".

b) Bindja e thellë me zemër, duke mos dyshuar aspak në këtë dëshmi. All-llahu xh.sh. thotë: "Besimtarët janë vetëm ata që i besuan All-llahut, të dërguarit të Tij, e mandej nuk dyshuan..."

c) Pranimi i asaj çka kërkon kjo fjalë me zemër dhe gjuhë. All-llahu xh.sh. thotë:

"Për arsye se kur u thuhej atyre: Nuk ka zot tjetër përveç All-llahut, ata e mbanin vete lart. Dhe thoshin: A do t'i braktisim ne zotat tanë për një poet të çmendur".

(Es-Saffat: 35-36)

d.m.th. Ishin mendjemëdhenj dhe nuk e thoshin këtë fjalë që e thoshin besimtarët.

d) Pranimi dhe nënshtrimi i plotë në atë që aludon kjo fjalë. All-llahu xh.sh. thotë:

"Dhe kthehuni te Zoti juaj e përuluni Atij..."

(Ez-Zumer: 54)

e) Singeritet d.m.th. të thuhet me singeritet kjo fjalë. Resulull-llahu s.a.v.s. thotë: "S'ka person që dëshmon singerisht se s'ka të adhuruar pos All-llahut dhe se unë jam i dërguari i Tij, singerisht nga zemra, e All-llahu të mos ia bëjë haram hyrjen në xhehnem.

f) Dashuria ndaj kësaj fjale dhe ndaj asaj çka kërkon kjo fjalë. T'i duash ata që e thonë dhe i praktikojnë kushtet e kësaj fjale dhe t'i urrejsh ata që i kundërvihen asaj. All-llahu xh.sh. thotë: *"E nga njerëzit ka të tillë që në vend të All-llahut besojnë idhujt, që i duan ata sikur All-llahun, por dashuria e atyre që besuan All-llahun është më e fortë".*

(Bekare: 165)

Këto ishin kushtet e fjalës më të rëndësishme në sipërfaqen e tokës me plotësimin e të cilave njeriu do të zbatojë obligimin primar në sistemin e jetës së tij dhe do të jetë prej atyre që do të hynë në xhenet e i cili është pikësynimi i çdo muslimani siç thotë Muhamedi a.s.: "Kush thotë s'ka Zot tjetër përveç All-llahut do të hyjë në xhenet".

✍ Burim Rexhaj kl.III_a

Muslimanët ta ruajnë besimin e tyre

Falënderimet i takojnë Allahut xh.sh., ndërsa përshëndetjet qofshin mbi Muhammedin a.s., shokët e tij si dhe mbi të gjithë ata që pasojnë rrugën e tij.

Nëse shikojmë historinë e marrëdhënieve në mes muslimanëve dhe jomuslimanëve do të shohim se jomuslimanët gjithmonë kanë pasur qëndrime armiqësore ndaj muslimanëve në përgjithësi.

Jomuslimanët, rrezikun kryesor për qytetërimin e tyre e shohin nga përhapja e islamit, për këtë ata mbajnë një qëndrim të tillë.

Fenë islame dhe muslimanët u munduan t'i shkatërrojnë me anë të luftërave siç është lufta e kryqëzatave, ku fuqitë perëndimore kishin nisur luftë të tmerrshme për shkatërrimin e çdo gjëje që është islame. Mirëpo, me gjithë barbaritë e tyre ata nuk e arritën qëllimin e tyre, sepse muslimanët ende në zemrat e tyre e kishin Kur'anin dhe punonin sipas tij, si dhe shumë luftëra të tjera të cialt i kishin po të njëjtin qëllim, çrrënjosjen e islamit dhe zhdukjen e tij nga faqja e dheut.

Mirëpo, të gjith këto luftëra ishin të pasukseshme. Këtë e pranojnë edhe jomuslimanët, prandaj do të shohim se ata ndërrojnë metodat sa i përket shkatërrimit të islamit. Tani ata me dinakëri kanë filluar t'i përdorin të gjitha mjetet për luftimin e islamit, do t'i çekim disa prej qëllimeve të tyre:

1. Largimi i Kur'anit nga treyza e gjykimit dhe zëvendësimi i tij me ligje idhujtare tokësore. Ja se ç'thotë një intelektual perëndimor: Përderisa ky Kur'an gjendet në duart e muslimanëve, asesi s'do të ketë mundësi që Evropa të sundojë në Lindje (vendet islame) dhe vetë të ketë qetësi dhe paqë". Fatkeqësisht, armiqëve të islamit kjo po u shkon doresh,

sepse sot shumica e shteteve islame nuk punojnë sipas Kur'anit, po punojnë sipas ligjeve të armiqëve të tyre.

2. Degjenerimi i moralit dhe largimi i tyre nga Allahu xh.sh. dhe dhënia e tyre pas dëfrimeve. Sa i përket degjenerimit të moralit jomuslimanët përmes kësaj përpiqen për shkatërrimin e rin-

isë islame duke përhapur kurvërinë, bixhzin, alkoolin, paradat e modës, hapjen e lokaleve të ndryshme të natës kur për pak para mund t'i shfrenojnë epshet e tyre, muzikës shfrenuese etj. Qëllimi i të gjithë këtyre është që muslimanin ta largojnë nga rruga e drejtë islame dhe ta lënë si një krijesë e cila s'do të ketë lidhje me Zotin në mënyrë që t'i ndërpresë të gjitha lidhjet me moralin e pastër islam.

3. Shkatërrimi i unitetit të muslimanëve, bashkimin e muslimanëve në një shtet dhe udhëheqjen e tyre nga një sundues i mirëfilltë islam ata e shohin si rrezik të madh për

qytetërimin e tyre. Në këtë mënyrë ata pengojnë bashkimin e muslimanëve dhe përdorin lloj lloj metodash për përçarje në mesin e muslimanëve. Me këtë metodë ia kanë arritur qëllimit. Nëse shikojmë vendet islame, janë bërë më shumë se njëzet shtete, ato janë të përçara deri në atë masë sa që shpeshherë përfundojnë në konflikt të ashpër.

4. Futja e dyshimit në fenë e tyre, te muslimanët, pasi që muslimanët janë të bindur se në fenë islame gjendet çdo gjë që i përgjigjet e që i duhet shoqërisë nejrëzore. Jomuslimanët për mbjelljen e dyshimeve mbi burimet e shariatit ata përdorën botimin e librave të ndryhëm nga ana e orientalistëve, të cilët mundoheshin të humbnin shenjtërinë e zbritjes së Kur'anit dhe nënçmonin personalitetin e Muhammedit a.s., duke thënë se ai nuk ka qenë i dërguar i Zotit por ka qenë një filozof, njeri i ditur, i cili e ka përpiluar vetë Kur'anin dhe me të ka thirrur në ideologjinë e tij. Ata përpiqen të sjellin dyshim duke thënë se feja e juaj është primitive ajo është kundër lirisë së njeriut në shekullin tonë e gjëra të tjera që nuk i përkasin fesë islame e më së miri u përgjigjet njerëzve si sistem jete për ta.

5. Përhapja e përçarjeve duke nxitur në themelimin e sekteve të ndryshme kundër islamit me qëllim që brenda për brenda ta shkatërrojnë islamin siç është rasti i formimit të sektes ahmedie nga ana e Ahmed Mirza Gulamit i cili ishte bashkëpunëtor i ngushtë i pushtetit anglez, qëllimi kryesor i së cilës është lufta kundër xhihazit dhe largimit të tij nga zemrat e muslimanëve etj.

6. Financimi i tyre tek shtetet arabe për themelimin e institucioneve dhe shkollave të ndryshme ku do të mësohej gjuha popullore e cila dallon shumë nga ajo letrare. Këtë e bëjnë me qëllim që muslimanët t'i largojnë nga

gjuha e pastër letrare e Kur'anit që përgatitet një gjeneratë e cila nuk do ta kuptojë librin e shpallur nga Allahu xh.sh.

7. Ndalimi i përparimit nga ana ekonomike, industriale, ku qëllimi i tyre me këtë është që gjithnjë muslimanët të jenë të varur dhe të bashkëpunojnë me perëndimin, kështu që muslimanët të mos ia ndalin naftën, mirëpo atë ta ndërrojnë me teknikën industriale të perëndimit dhe muslimanët të mos kenë fuqi për të qenë kryesorë në rajon. Këtu mund të përmendim rastin e Irakut, në të cilin, si pasojë e sanksioneve të vendosura nga perëndimi kanë vdekur me mijëra fëmijë në mungesë të barnave dhe ushqimit.

Këto ishin disa nga metodat e shumta që përdorin shtetet perëndimore dhe jo islame për zhdukjen e islamit nga jeta e muslimanëve, çrrënjosjen e luftës për hir të Allahut xh.sh.

Pasi që pamë këto qëndrime të jomuslimanëve ndaj muslimanëve atëherë mbetet që muslimanët të bashkohen të gjithë rreth fjalës së Allahut xh.sh. të punojnë sipas asaj çka kërkon Ai, të bashkohen në një shtet i cili do të udhëhiqet nga një udhëheqës i drejtë islam, të harrohen armiqtë që kanë ndodhur në mes tyre, të çrrënjosen metodat famëkeqe që janë përdorur kundër islamit, të përdoret si ligj-Kur'ani, në mënyrë që të fitohet në këtë botë, udhëheqja sipas ligjit të Zotit, ndërsa në botën tjetër me shpërblimin e Allahut xh.sh. që ka premtuar për muslimanët. Allahu na ndihmoftë.

✍ Emin Ademaj kl.IVb

Durimi-Sabri

Njeriu në këtë botë ballafaqohet me pengesa e vështirësi, ndaj të cilave duhet të jetë i durueshëm, i matur dhe i qëndrueshëm. Njeriun në jetë e përcjellin situata të ndryshme të lakmueshme, por edhe të palakmueshme, pra shpeshherë gjendet në situata që ai nuk dëshiron.

Se si duhet të qëndrojë njeriu, i p a t h y e s h ë m

shpërtërisht e fizikisht, në situata të vështira, më së miri na mëson Kur'ani dhe hadithi si dhe shembujt e shumtë nga historia islame, të perjetësimeve dhe mundimeve të pejgamberëve të Zotit xh.sh. Pejgamberët e

Allahut xh.sh. vetëm me durim dhe besim të thellë kanë arritur që t'u përballojnë mundimeve e maltretimeve që patën gjatë shpjegimit të fjalës së Allahut xh.sh. Fitoret e disfatat e tyre i mbështetnin gjithëherë në Zotin xh.sh. Mjafton të përmendim durimin e Ejubit a.s., Musait a.s., Ibrahimit a.s., Muhammedit a.s. etj., e të bindemi se vërtet Allahu xh.sh. ishte me ata që bënë durim. Allahu xh.sh. thotë:

"Ti (Muhammed) duro, ashtu si duruan të dërguarit e vendosur dhe mos kërko ngutjen e dënimit për ta..."

El-Ahkaf: 35

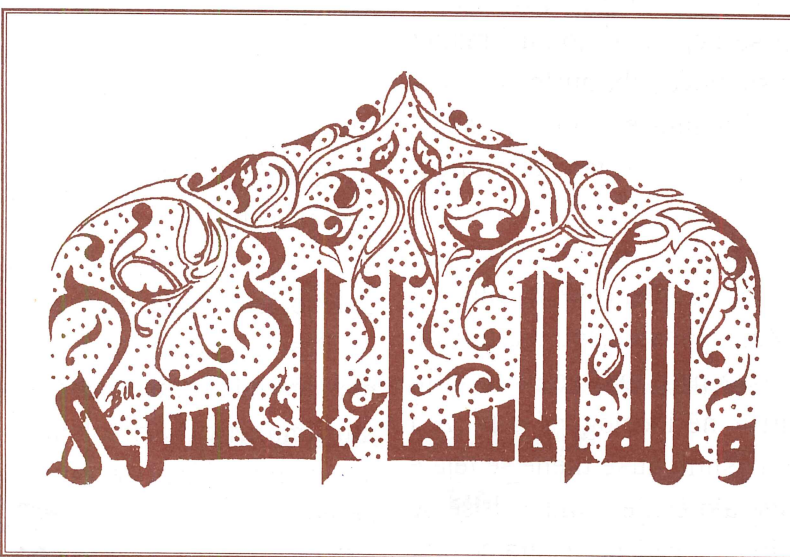
Shumë njerëz të cilët në situata të ndryshme nuk mund ta frenojnë veten dhe humbin kontrollin ndaj vetes, bëhen qesharakë për të tjerët. Çfardo që t'i ndodhë njeriut, gna të papriturat, ai është i porositur nga Allahut që të bëjë durim dhe me këtë të tregojë besimin e tij të thellë në Zotin.

Transmetohet se Xhabiri, shok i

Muhamedit a.s., në një rast e ka p y e t u r Pejgamberin a.s. për imanin-besimin në Zotin xh.sh. dhe ai i ë s h t ë përgjigjur:

"Durim dhe falje"

Dhe thotë Xhabiri r.a. se

Muhamedi a.s. ka thënë:

"Durimi është depo prej depove të xhenetit"

Pra, nuk mund të themi se njeriu posedon begati në këtë botë nëse nuk posedon durim. Shpeshherë ndodh që njeriu gjatë jetës së tij humb pasurinë që ka, humb fëmijë, pozitën, të jetë i sëmurë, të përjetojë mjerimin etj. Të gjitha këto raste dhe situata të tjera, duhet t'i tajkalojë ashtu siç na mëson All-llahu xh.sh. dhe pejgamberët e tij.

All-llahu xh.sh. në Kur'an thotë:

"Ne do t'iu sprovojmë me ndonjë frikë, me uri, me ndonjë humbje nga pasuria dhe nga frytet, por ti jepju myzhde durimtarëve".

El-Bekare: 155.

Nga ky ajet kuptojmë se njeriu në këtë botë provohet e sprovohet me shumë gjëra. Mund të sprovohet me frikë gna ndonjë armik, i madh e i papërshtashëm, me uri, me humbje të pasurisë, me humbje të anëtarit të familjes etj. Si do të gjendemi në këto situata e në situata të tjera? Kur kemi frikë duhet të mbështetemi në ndihmën e Allahut xh.sh. që sa më mirë të përgatitemi në asgjësimin e armikut. Pra, kur të provohemi me këtë dhe shumë gjëra të tjera, Allahu xh.sh. na mëson që t'i kapërcejmë këto situata me namaz dhe sabër (durim). Namazi dhe durimi janë faktorë kryesorë që e ndohmojnë njeirun në kapërcimin e vështirëve, sepse me këto kuptojmë fuqinë dhe mëshirën e Allahut xh.sh.

Tash do të përmendim një hadith të Muhamedit a.s. për durimtarët.

"Kur ndonjë prindi i vdes fëmiju Allahu xh.sh. u thotë melaikëve: a ia morët shpirtin e fëmijut të robit tim? Melaiket thonë: "Po".

Ai (Allahu) iu thotë: "A ia morët pemën e zemrës". Ato (Melaiket) thonë: "Po". Ai iu thotë: "Çka tha rob i im?", ato thonë: Të falënderoj dhe tha: Ne do të vdesim e do të shkojmë tek Allahu xh.sh. Allahu xh.sh. u thotë: "Ndërtoni për të një shtëpi në xhennet dhe vëniani emrin "Shtëpia e lavdërimit"

(Transmeton Tirmidhiu)

Shumë nga ata që nuk kanë bindje të thellë në Allahun xh.sh., me rasitë e fatkeqësive, vdekjeve etj. bien në situata të atilla që janë në kundërshtim me porositë islame, si gërvishja e fytyrës, shkulja e flokëve, vajtimi, veshja me rroba të zeza etj.

Këto e gjeste të tjera që kanë arritur në bëhen dukuri, feja islame i lufton me të madhe. Është e arsyeshme plotësisht që me rastin e fatkeqësive, vdekjeve e rasteve të tjera tragjike, të mërzhitemi e të lotojmë, të ndjejmë dhembje në shpirt por asesi të kalo-hen kufijtë të cilët një musliman i vërtet nuk do t'i kalonte. Allahu xh.sh. thotë:

"O ju që keni besuar kërkon ndihmë me durim e me namaz (me të falur) se vërtetë Allahu është me durimtarët".

(El Bekare: 153)

Aliu r.a. thotë: "Imani është përqendruar (themeluar) në katër shtylla: me bindje, me durim, me xhihad dhe me drejtësi".

Besimtarët porositen që të jenë të durueshëm në punët e tyre personale, të jenë të durueshëm e të qëndrueshëm rreth çështjeve që kanë të bëjnë me rrethin, të jenë gjithnjë të përgatitur kundër armikut, shpirtërisht dhe fizikisht dhe të respektojnë urdhërat e Allahut xh.sh., nëse deshirojnë të jenë të shpëtuar në të dy botërat. Allahu xh.sh. thotë:

"O ju besimtarë bëni durim, bëhuni të qëndrueshëm (në durim) kundër armikut bëhuni të vendosur (në kufij të armikut) dhe kinie frikë Allahun që të jeni të shpëtuar"

(Ali Imran: 200)

Muhammedi a.s. thotë: "Askujt nuk i është dhënë asgjë më e mirë se durimi"

Për t'i përballuar më lehtë këto vështirësi jetësore, njeriu në raste të tilla duhet të jetë i fortë dhe i guximshëm, që me pendimin e singertë të përmisojë veten. Njeriu poashtu duhet t'i ketë parasysh edhe shkaqet e fatkeqësive që mund të ndodhin, e edhe të mendojë për shpërblimin që Allahu xh.sh. ua premton njerëzve të durueshëm. Poashtu duhet të ketë parasysh faktin se nejrëzit më të mëdhenj kanë duruar më së shumti, siç janë: peygamberët e Zotit xh.sh. umetet e tyre, etj.

✎ Vehbi Gajtani kl.IV_b

S P R O V A

Falënderimi dhe lavdërimi i takon All-llahut xh.sh. paqja, mëshira qoftë mbi Muhamedin a.s., mbi shokët e tij, mbi familjen e tij të pastër dhe mbi të gjithë ata që e pasojnë sunnetin e tij deri në ditën e gjykimit.

Islami nuk është vetëm një formulë e thjeshtë që shprehet përmes shehadeit, përkundrazi Imani është realiteti i cili në vehte përmban gjithësesi praktikimin e rregullave, kryerjen e detyrave fetare, Xhihadin i cili kërkon durim dhe qëndrim ndaj vështërsive.

Sprovat godasin edhe muslimanët, ashtu që të dihet definitivisht se kush është mumin e kush munafik, kush i drejtë e kush i padrejtë. Mumini me sukses i kalon sprovat dhe prej tyre del i pastër nga hipokrizia dhe mëkatet. Sikur ari, i cili me flakë të fortë pastrohet prej metaleve jokualiteative ashtu edhe zemra e muminit duhet të pastrohet përmes sporvave që i bën All-llahu xh.sh. i cili thotë: "Ne do të ju sporvojme me ndonjë frikë, me uri, me ndonjë humbje nga pasuria e nga jeta e edhe nga frytet, po t'i përgëzo durimtarët, të cilët, kur i godet ndonjë e pakëndshme, thonë: Ne jemi të All-llahut dhe ne vetëm tek Ai kthehemi! Të tillët janë që te Zoti i tyre kanë bekime e mëshirë dhe të tillët janë ata të udhëzuarit në rrugën e drejtë.

Ndërsa Pejgamberi a.s. në një hadith thotë: "Ibn Hibbani transmeton se një njeri i ka ardhë Pejgamberit a.s. dhe i ka thënë "O i Dërguari i All-llahut me të vërtetë unë të dua "Pejgamberi a.s. i përgjigjet: "Sprovat e atyre që më duan janë më të shpejta se sa lumi i cili rrjedh drejt shtratit të tij."

Llojet e sporvave janë të ndryshme:

1. Sprova e rrahjes dhe e burgimit pa kurrfarë të drejte, mundimet e ndryshme, torturimet e ndryshme që u bëhen besimtarëve pa kurrfarë të drejte.

2. Sprova e sëmundjes. Shembullin më të mirë të qëndresës e kemi Ejubin a.s. ku All-llahu xh.sh. thotë: "Edhe Ejubi kur iu drejtua Zotit të vet me lutjet: MË gjeti belaja e Ti je më Mëshiruesi ndër mëshiruesit.

3. Sprova në grua dhe në fëmijë. All-llahu xh.sh. thotë:

"O ju që besuat vërtet disa nga bashkshortët dhe fëmijët tuaj janë armiq tuaj, e nëse nuk merrni

masa, nuk ua vini veshin dhe nuk i folni ta dini se All-llahu është mëkatfalës, Mëshirues.

Ibn Abbasi kur e komenton këtë ajet thotë: Pas Hixhretit të pejgamberit, në Meke ka pasur njerëz të cilët e kanë pranuar Islamin dhe kanë dashur që të shpërngulen për në Medine mirëpo gratë dhe fëmijët e tyre nuk i kanë lejuar. Kur e kanë takuar Pejgamberin a.s. e kanë kuptuar se duhet të denohen për këtë, pastaj All-llahu xh.sh. zbret ajetin: "... e nëse nuk merrni masa nuk ua vini veshin dhe nuk i folni atyre ta dini se edhe All-llahu është mëkatfalës Mëshirues.

4. All-llahu xh.sh. i sporvon besimtarët edhe me Xhihad (luftën në rrugë të Tij). Nëse gjatë luftës nuk e kemi mbështetjen e fortë në All-llahun xh.sh. dhe nuk veprojmë sipas porosive të Muhamedit a.s. atëherë All-llahu xh.sh. nuk na ndihmon e na lë të varem vetë në forcat tona.

Kemi rastin në luftën e Uhudit kur Muslimanët nga gëzimi se fituan luftën ata harruan porosinë e Muhamedit a.s. i cili urdhëroi një grup të muslimanëve që të mos i lëshojnë pozicionet e tyre pa pasur parasysh se çka nodh me të tjerët. Mirëpo, ata nuk e përfillën urdhërin e Muhamedit a.s. duke i lëshuar pozicionet e tyre për të vrapuar që ta marrin prenë e luftës. Pastaj përjetuan një humbje të madhe.

Pra, po e kuptojmë dhe shohim se All-llahu xh.sh. përmes xhihadit i pastron besimtarët që të kenë mbështetjen vetëm në All-llahun xh.sh. dhe t'i përfillin porositë e Pejgamberit a.s. nëse dëshrojmë të jemë triumfues ndaj armikut. All-llahu xh.sh. përmes xhihadit dëshiron të na ngrisë në një shkallë të lartë e cila nuk arrihet me asgjë tjetër përveç vetëm me shehidllëk. Vendi i tyre do të jetë Xheneti pranë pejgamberëve, dhe Salihinve (njerëzve të mirë).

Qëndrimin e besimit ndaj sprovës më së miri e sqaron Hadithi i Pejgamberit a.s. i cili thotë: "Pasha atë që shpirti im është në dorën e Tij nuk cakton All-llahu xh.sh. asgjë për besimtarin e që të mos jetë ajo e mirë për të e kjo ndodhë vetëm te besimtarët, e nëse e godet ndonjë e keqe e bën durim edhe kjo është e mirë për te". (Muslimi).

Të tillët janë ata që te Zoti i tyre kanë bekime e mëshirë dhe të tillët janë ata të udhëzuarit në rrugën e drejtë. (El Bekare 157)

✍ Agron Terziqi, IV^b

Dashuria ndaj As'habëve

As'habë është çdo njeri i cili e ka parë Muhammedin a.s. apo ka folur me të madje, edhe shkurt, duke qenë musliman dhe ka jetuar si musliman gjer në vdekje: Dijetarët janë të mendimit se as'ahbët janë besnikë, të drejtë dhe të singertë, natyrisht qëndrim ky i cili bazohet në Kur'an dhe Hadith.

Kur'ani, përkundër faktit se bën dallime ndërmjet kategorive të as'habëve, në përshtatshmëri me kohën e pranimit të islamit nga ana e tyre, me përpjekjet e bëra në rrugën e All-llahut dhe të disa rrethanave të tjera, të gjithëve u premtonte kënaqësinë e All-llahut dhe të disa rrethanave të tjera, të gjithëve u premtonte kënaqësinë e All-llahut dhe përfundim të mirë. Ja disa ajete kur'anore me këtë kuptim.

"All-llahu është i kënaqur me muslimanët e parë muhaxhirët dhe ensarët (ndihmtarët e Pejgamberit a.s.) dhe të gjithë ata që i pasuan në të mirë, poir edhe ata janë të kënaqur me Të. All-llahu për ta ka përgatitur kopshte, nëpër të cilët rrjedhin lumenj, ku ata do të jetojnë vazhdimisht dhe përgjithmonë. Kjo është fitore e madhe."

(Et-Tevbe: 100)

"Muhammedi është pejgamber i All-llahut. E ata që janë me të (shokët e tij) janë të ashpër ndaj mosbesimtarëve e të mëshirshëm në mes tyre. I sheh ata si bëjnë ruku dhe sexhde duke kërkuar dhuntinë dhe kënaqësinë e All-llahut. Në fytyrat e tyre shihen shenjat e sexhdes."

(El Fet'h: 29)

"Edhe ata që vijnë pas tyre, thonë: 'O Zoti ynë, falna ne dhe vëllezërit tanë, të cilët kanë besuar para nesh dhe mos lejo që në zemrat tona të ketë asnjë të keqe (aspak smirë) ndaj besimtarëve. O Zoti ynë, Ti je, me të vërtetë, i mirë dhe mëshirues'."

(El-Hashër: 10)

Ajeti i fundit thekson se çfarë duhet të jetë respekti ndaj gjeneratave të mëparshme përgjithësisht, e ndaj as'habëve posaçërisht, duke na e tërhequr vërejtjen që të kërkojmë falje për ta dhe nga zemrat tona të menjanojmë çdo smirë dhe zili ndaj tyre, sepse p.a.s. na e tërheq vërejtjen duke na thënë: "Mos e ofendoni asnjërin prej as'habëve të mi (Muslimi)".

Ndërsa, për rëndësinë e tyre si gjenerata më e mirë e muslimanëve p.a.s. thotë: "Pjesa më e mirë e ummetit tim është gjenerata ime." (Buhariu). Duke e komentuar këtë hadith, dijetarët islamë thonë se as'habët e arritën këtë gradë në bazë të sakrificave të vazhdueshme për ta ngritur fjalën e

All-llahut pa pasur parasysh se çfarë vështërsive u ekspozoheshin dhe pa pasur parasysh se me kë konfrontoheshin, qoftë me vëlla, motër, prind apo këto qfotë, për këtë po e cekim një shembull:

"Pas përfundimit të luftës së Bedrit, një as'hab i quajtur Ebu Hudhejfe ibni Utbe, duke bërë një sheti me p.a.s. në mesin e të rënëve nga idhujtarët, sheh kufomat e babait, vëllait dhe xhaxhait të tij. Në fytyrën e tij të zbehtë dukeshin shenjat e pikëlloimit. Pejgamberi a.s. e shikoi me keqardhje dhe i tha:

"O Ebu Hudhejfe: A mos je i pikëlluar për shkak të babit tënd? Ai ia ktheu me plot vendosmëri:

"Jo. Të betohem në All-llahun, o i dërguar i Zotit. Nuk pikëllohem për vdekjen e babait tim. Por, ajo që brengos është se sa i zgjuar, i mençur dhe largpamës ishte. Për këtë shpresoja se do të udhëzohej në fenë islame. Kur pashë atë që kishte ndodhur pas asaj që shpresoja për të, u pikëllova për të." Ajo që e bëri atë që të pikëllohet ishte se babai i tij vdiq pa e besuar All-llahun dhe të dërguarin e Tij.

All-llahu Ekber. Çfarë pamje madhështore e fuqisë së lartë të imanit! E që neve na mbetet obligim për secilin prej nesh që t'i përvetësojmë këto mësimet dhe ta pyesim vetveten çka kemi bërë ne për ngritjen e fjalës së Zotit.

Nga çka u tha mësipër mund të konkludojmë se obligim për muslimanët është dashuria e pastër ndaj as'habëve duke mos e tepruar dhe duke mos marrë guxim që ta kritikojmë asnjërin prej tyre. Ebu Xhafer Et-Tahaviu thotë:

Ne i duam shokët e Resulull-llahut s.a.v.s. Nuk e teprojmë në dashuri ndaj cilitdo prej tyre. Nuk e mohojmë asnjërin prej tyre, e braktisim secilin që i urren ata dhe i përmend ata për keq. I përmendim vetëm për të mirë. Dashuria ndaj tyre është fe, besim dhe bëmirësi. Urrejtja ndaj tyre është mosbesim, hipokrizi dhe zullum."

O Zot i Madhërishtë. Ne i deshëm sahabët e pejgamberit a.s. me një dashuri të giltër e të singertë, andaj na afro pranë cilitdo prej tyre në ditën e gjykimit, meqë Ti, o i GJITHDIJSHËM, e di se ata nuk i deshëm për asgjë tjetër, peveç se për hir të dashurisë së madhe ndaj Teje dhe pejgamberit Tënd.

Literatura:

1. Dashuria e ehli-sunnetit ndaj as'habëve
2. Fragmente nga jeta e sahabëve

✍ Gazmend Mehmeti kl. IV_a

Aktualitetet në kohën kur po jetojmë

Zjarr! Djegie! Tym! Shkrumb! Hi! Vrasje! Masakra! Gjak! E mbi të gjitha luftë! Mbi të gjitha qëndresë! Mbi të gjitha mijetesë! Lot! Po, ka edhe lot! Por, ata janë lot krenarie. Lot fitoreje.

Ja ky është realiteti i ditëve tona, i këtyre ditëve që po krijojnë historinë tonë të re.

Përsëri ftohtë, acar, mjegull, erë, bubullimë, gjëmime, gjëmime e bubullimë, këto jo nga natyra, por nga topat, granatat e armikut serbo-sllav, i cili në të gjitha mënyrat e mjetet që ka në dispozicion mundohet të shkatërrojë çdo gjë që është shqiptare.

...Flakë! Zjarr! Tym! Tym i zi, i cili del nga shptëpitë e djegura për tu ngjitur lartë në qiellin e kaltër, në të cilin nuk shihen askund pëllumbat e bardhë, nuk shihen ndoshta, apo ndoshta nuk fluturojnë fare mbi qiellin e Kosovës Nënë, apo ndoshta nga tymi janë bërë të zi, nuk di, ndoshta edhe...!

...Erë! ftohtë! Shi! Natë, përveç detonime dhe gjëmime të topave nuk dëgjohet në fshat asnjë zë tjetër. Mirëpo, aty afër, aty në një mal të dendur, dikur të pashkeulur, në një vend të strukur shihet një grumbull njerëzish: gra, pleq, fëmijë, të gjithë të menduar të zymtë, e të brengosur.

Aty në mes të asaj turme, shihet një plak i kërrusur, i zymtë, duke thithur duhanin, i cili ndoshta ia trubullotne mendjen edhe më shumë, edhe pse e pinte ndoshta për të qetësuar pak mendjen e tij, mirëpo, si dukej, atij i ndodhte e kundërta, sikur tymi i cili dilte nga hunda dhe goja e tij i hynte në tru e ia ngarkotne edhe më shumë trurin edhe ashtu mjaft të ngarkuar.

Plaku i gjorë, duke ndenjur i vërejtur, i cili kishte rënë në një mendim të thellë, a thua vallë ç'mendonte? Ndoshta nuk dinte ku i kishte anëtarët e familjes së tij, nuk e di ku i ka fëmijët e djemëve të vvarë, duke e mbrojtur pragun e shtëpisë, nuk e di ku i ka mbesat e vajzës të cilat ia masakruan serbo-sllavët, bishat e egra pa kurfare ndjenjash njerëzore pa asnjë të mirë në shpirtin e tyre katil.

Aty mbretëronte qetësi, heshtje asnjë zë midis atij grumbulli, nuk dëgjohej asnjë fjalë, asgjë

përveç vajit të fëmijeve, të cilëve të ftohëtit nga rrobat e qullura nga shiu i ka depërtuar në palcë, në trupin e tyre të njomë në shpirtin e tyre të pafajshëm, trupat e të cilëve nënat e tyre mundohen t'i mbulojnë, mundohen t'i mbrojnë lulet e shpirtit të tyre.

Të gjitha këto të zeza nga thundrat e egra serbe të shtyranga ndjenjat fashiste dhe nga izolimet botërore mundohen ta gjunjëzojnë popullin liridashës. Mirëpo, qëllimi i tij nuk do të arrijë kurrë deri në shqiptarin e fundit, sepse e kemi amanet nga gjyshërit dhe stërgjyshërit tanë ta mbrojmë këtë tokë e cila është ulur nga gjaku i trimave dhe trimëreshave, të cilat sakrifkuan jetën për mbrojtjen e tokës martire, për mbrojtjen e Kosovës trime

➤ Afrim Jusufi kl.IV_a

Largohu

Largohu nga vendi im,
largohu nga toka ime,
largohu nga malet dhe
fushat e mia.

Ik nga vendlindja ime
nga shtigjet dhe
kodrat tona
por mos fol asgjë.

Largohu e shkreta robëri
dhe dije mirë se nuk
ke vend më në të
bukurën Shqipëri.

Largohu nga vendi im,
por merri me vete të
gjitha të këqiajt që i pate
duke i zvarritur si ngordhësira.

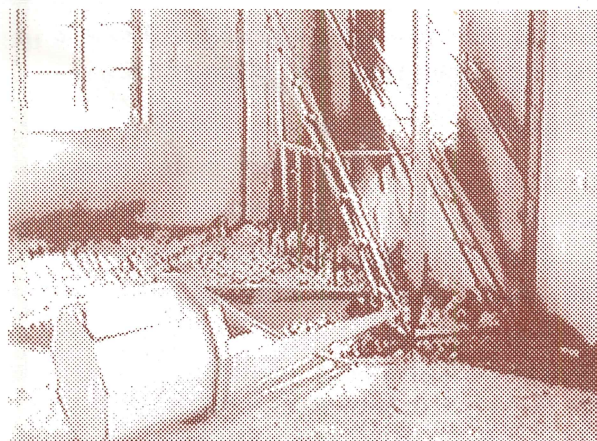
Dije mirë se këtu
është tokë shqiptare
e shqiptari nuk duron
që të jetë në robëri.

Fatos Gërvalla kl.IV_b

Qyqarllëku i një armiku

Agresori serb, me veprimet e tij i tregoi mbarë botës se në shpirt e ka të mbjellur urrejtjen dhe amirën ndaj çdo gjëje që është shqiptare. Kjo urrejtje u është bërë sëmundje e mishëruar në vet qenien e tyre dhe në këtë mënyrë e trashëgojnë gjeneratë pas gjeneratë. Fanatizmi, zilia dhe nazizmi i tyre janë manifestuar në praktikë gjatë gjithë historisë, qysh prej ardhjes së tyre në Ballkan, vetëm se metodat e aplikimit dhe objektivizimit të kësaj ndjekje kanë qenë të ndryshme njëra me tjetrën. Këtë natyrshmëri të tyre, gjatë pesëdhjetë viteve të kaluara, u munduan ta mbulojnë me hipokrizi, duke trumbetuar në barazi multinationale, vëllazërim bashkim, vetëm me qëllim të dominimit mbi të tjeret, por siç po shihet i doli tymi edhe këtij vëllazërim bashkimi. Ata, si shkak të mungesës së ndjenjës njerëzore, humane, këtë mllëf të tyre, këtë urrejtje shpirtërore, etapë pas etape e kanë kurorëzuar me gjak, pasuri, e shpirta të shumtë të pafajshëm, jo vetëm të shqiptarëve.

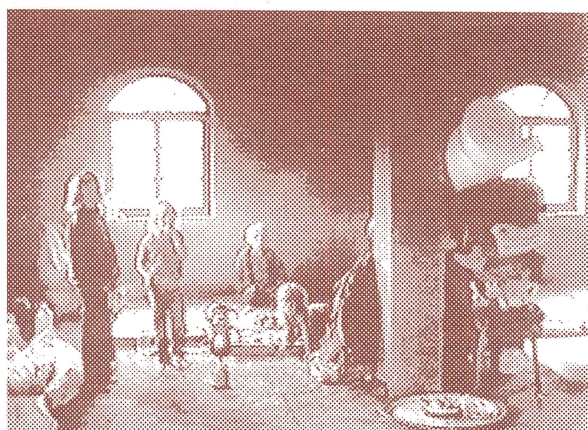

Pamje nga djegia dhe shkatërrimi i xhamisë së fshatit Polac

Edhe në kohën tonë "moderne" po aplikohet e njëjta metodë, i njëjti marifet. Turpin dhe qyqarllëkun e tyre mandje e shfaqin haptas. Pa kurrfarë ngurrimi, para syve të botës, mbysin fëmijë, foshnje, ua këpusin kokat, i masakrojnë, mbysin gra shtatëzana, pleq e plaka, gjithnjë si rezultat i dështimit dhe disfatës totale

gjatë konfrontimit në front. Mandje, barbarisë së tyre nuk i kanë shpëtuar as objektet fetare. Xhami të shumta janë djegur. Në mbarë Kosovën janë rrënuar dhe gjenden jashtë mundësisë së përdorimit afër 50 xhami.

Problem më i madh, krahas shkatërrimit, vrasjeve e masakrimeve të shumta kanë qenë edhe të zhvendosurit nga vatrat e luftës.

Të strehuarit në xhaminë e fshatit Qirez

Populli ynë edhe njëherë e tregoi solidaritetin, sakrificën dhe unitetin e vet, duke hapur dyert për vëllezërit e tyre të zhvendosur. Çdo gjë që e patën e ndanë duke u solidarizuar me të goditurin nga dëmet e luftës, edhe përkundër faktit se paria jonë, politikanët tanë, derisa Kosova digjej, ata për qëllime klanore e individuale nuk mund të gjenin gjuhë të përbashkët në udhëheqjen politike drejt zgjidhjes së problemit!

Përpos shtëpive, të cialt iu ofruan të ikurve, për këtë qëllim janë përdorur edhe objektet fetare, xhamitë e shumta e edhe në konviktin e medresesë, gjatë kësaj vere, kanë gjetur strehim disa familje shqiptare.

Lusim Allahun xh.sh. që më në fund, pas të gjitha sakrificave, mundimeve, vuajtjeve me të cialt u ballafaquam, ta arrijmë synimin tonë, ta shohim Kosovën e lirë dhe të pavarur.

Ilir Osmani

Kosova, gjaku ynë që nuk falet

C't'i themi harrimit! A thua dhimbja do të ma humbasë lumturinë? Ofshamë e thellë dëshprimi, nuk e di ç'hyri në kokën time dhe shembi bregun e lumturisë duke mbushur një sallë pikëllimi.

Ç'mëkate kemi bërë vallë?! Me vendosmëri shqiptojmë fjalën Liri, zemërplasur e me ndjenja të copëtuara e të mërzitura nga pritja, heshtja e durimi. Kush po m'i vë prangat në duar në këmbë, e fjalën pse po i ndrydhet e vërteta?!

Të hapim zemrat dhe të tregojmë para botës vuajtjet tona, të mos i mbajmë të mbyllura kur bota e di se kemi durim, se çdo gjë bëhet nga zemra jonë, vetëm mendimi ynë shëron plagët dhe vuajtjet tona. Vetëm Kosova mund të vendosë për

fatin e vet. Ne, halë në sy jemi bërë për të pakuptueshmit. Zemra dysh e ndarë mos vallë pandeh të na ndajë nga bota jonë?! Me shpresë jetojmë për një të ardhme më të mirë. Ne po zvarritemi nëpër faqet e historisë.

Ç'dhimbje e Zot, ne prapë heshtje. Vetëtimthi, një buzëqeshje e lehtë vjen e përcjellë me lot e heshtje, drejtohem në një rrugë pa kthim e cila na shpie në parajsë me enguj ku ka drejtësi e jo ujk gjakpirës. Kosova, gjaku ynë që nuk falet.

✍ Leonora Sylejmani kl.IIc

Zgjohu tokë shqiptare

Kudo errësirë, tragjedi, inorancë
duke shikuar që nga fillimi
padrehtësitë nuk kanë të ndalur
a thua prej nga ky mjerimi?

Zgjohu tokë shqiptare!
tregoja rrugën njerëzimit
me historinë tënde trimërore
udhëhigje drejt shpëtimit

Në Kosovë lufta nuk ka të ndalur
dhuna, padrehtësia, inoranca janë të
pakufishme
e disa shqiptarë të mjerë ende thonë
se në mal pa sopatë nuk bën të shkohet

Po shqiptarët të shkojnë ku të shkojnë
me historinë e tyre trimë e me shumë dësh-
morë

dhe vetëm me zemërpërësinë e tyre që e kanë
lirinë do ta mbrojnë dhe gëzimin e vro-
pë

Zgjohu tokë shqiptare!
shqiptarët po ndigen kudo
ata vriten plagkitem, masakrohen
dhe prapë si terorist etiketohen

Çlirohu tokë shqiptare, çlirohu
nga frika e të fuqishmëve e mbretërive
tregoj se je e aftë
t'u bësh ballë padrehtësive

Zgjohu tokë shqiptare!
të vërtetën shpalle kudo
mbajteti argumentet tua në drejtësi
e një republikë të re ndërto.

✍ Imri Lluga

Nxënësi i cili mbet pa baba

Shkolla jonë karakterizohet, përveç tjerash, edhe me faktin se në të vijnë mësimin nxënës nga të gjitha vendet e Kosovës, duke sendërtuar kështu një bashkësi, që në vete ngërthen një kulturë të tërë kosovare, me fjalë të tjera, është një pasqyrë në të cilën reflektohen traditat, kultura, lokalizmat dhe adetet e mbarë popullit tonë, madje edhe jashtë Kosovës.

Nisur nga ky fakt, nxënësit e shkollës sonë kanë pasur raste t'i shijojnë dhe të ballafaqohen drejtpërsëdrejti me ato momente tragjike, nëpër të cilat kaloi Kosova gjatë kësaj vere. Disave prej tyre u është djegur e shkatërruar

çdo gjë, madje ka edhe të atillë që agresori ua ka likuiduar ndonjë të afërm.

Ne kemi bashkëbiseduar me njërin prej tyre, me nxënësin Kreshnik Dermaku, nga Obria e Epërme, të cilit iu mbyt babai në ballafaqim me forcat serbe. Ai na njoftoi edhe për disa akte rrënqethëse që ndodhen në atë rrethinë. Ne ishim kureshtarë dhe insistuam të dinim diçka edhe rreth personalitetit të babait të tij, pastaj mënyrës se si ishte vrarë etj.

Qysh në fillim të bisedës, te Kreshniku kemi hasur në një qëndrueshmëri, pathyeshmëri dhe moral të lartë, i cili manifestohej në fjalët e tij. Shpeshherë gjatë bisedës më thoshte se dhembjen për babanë nuk mund të ma menanjojnë askush, mirëpo, prapëseprapë, nuk guxoj ta vajtoj vdekjen e tij, ngase ka vdekur si një dëshmor në rrugën e Allahut xh.sh. Bindja e fuqishme në Allahun xh.sh. dhe të shpresuarit në shpërblimin e Tij, sikur e fuqizonin, i jepnin zemër, e trimëronin dhe i ngjallnin emocionet e dashurisë ndaj tij, sa që kur më rrëfente për të, bëhej edhe më me kurajo në fjalët e tij.

Familja e Kreshnikut ishte me traditë fetare, madje, gjyshi i tij ishte hoxhë. Kjo frymë në të cilën u rrit babai i tij, bëri që të formohej drejt si personalitet, e që edhe në rastet më vedimtare të ngulte këmbë e të mos ia kthente shpinën armikut, edhe duke qenë i bindur se nuk do të shpëtojë i gjallë. "Unë, sa herë që babai kthehej nga fornti, isha kureshtar dhe e pyesja për shumë gjëra" thotë Kreshniku.

Ai gjithmonë kur shkonte në front, me vete e merrte Kur'anin, e lexonte atë në kohë të lirë. Kurrë nuk e linte asnjë kohë namazi pa e falur. Madje, thotë Kreshniku, sa herë që vinin në shtëpi persona që në zemër nuk posedonin as një fije imani, ai gjithmonë ka qenë i pathyeshëm në argumentimin dhe shtjellimin e gjërave, kështu që mua nuk më dilte rendi, madje as nuk insistoja të ndërhyja në ato polemika".

Vlera e imanit çdokund e jep frytin dhe rezulatin e saj, madje edhe në momentet më vendimtare, Babai i Kreshnikut dhe aradha e tij, gjithmonë, më së shumti dhe më me vendosshmëri, i bënë ballë plumbave dhe predhave të armikut, në atë rrethinë. Kështu na rrëfen Kreshniku, duke potencuar se babai i tij gjithmonë e ka urrejtur formalitetin në çdo lloj veprimtarie, e më së shumti në çështjet e kyçe siç është lufta e shënjetë. Ai gjithmonë i lutej Allahut xh.sh. para se të dilte në front. që të mos kthehej i gjallë, derisa Allahu xh.sh. ia pranoi lutjen dhe ra dëshmor, duke mos e lëshuar istikamin, ehe pse tanket i ishin afëruar diku 50m. me të gjitha atributet e një muslimani të vërtetë, ai i ka shërbyer këtij vendi. Madje dhe mjekrën, e cila i kishte aq hije, e mbante si sunet të Pejgamberit a.s. Vetë babai i tij ia kishte bërë duanë e mjekrrës.

"Shumë herë më ka porositur, në të gjallë të tij, që ta vazhdoj mësimin, sepse këtë ai e shihte si alternativë të vetme që shpie deri te progresiviteti dhe shpëtimi i njeriut. Dhe tash, vdekja e tij, aq më shumë më obligon moralisht që ta përfundoj këtë rrugë."

Ka pasur raste, siç rrëfen Kreshniku, jenë këputur kokat njerëzve, shokut të tij të klasës Dritonit. Pastaj të gjitha gratë e bukra të fshatit, pas ofensivës, janë mbledhur e janë dhunuar.

Kjo, pak a shumë, thotë Kreshniku, na e zvogëlon dhembjen për babanë. Këtë masakër në Abri armiku e ka bërë si pasojë të dështimit total të sulmit të tyre, ku vetëm në atë rast kanë mbetur të vdekur afër 100 ushtarë serbë. Është i njohur qyqarllaku i serbëve, ku, gjithmonë, pas dështimit të tyre ka pësuar popullsia e pambrojtur civile.

Ne e ndjejmë humbjen e babait të Kreshnikut si baba dhe mësues në radhë të parë, kurse së dyti si një ushtarë të denjë të Kosovës sonë martire.

Inshall Allahu e shpërblen me xhenet.

➤ *Ilir Osmani IV_a*

Sa vuan Kosova

*Kush e di sa vuan Kosova?
kush e di sa plagë ka ajo?
ejani, o moshatarët e mi
ejani të numërojmë plagët
e nënës sonë!*

*Ejani t'i gjejme së bashku të rrintë në
mergim.*

*Gja t'i qajmë ata
që dhanë jetën për çlirim,
ejani të bashkohemi e të jem unik.*

*A është i mjaftueshëm lotimi për dësh-
morët e rënë?*

*apo ndoshta për nënat që në shtëpi
pa bijtë e tyre janë?*

*Jo, jo s'mjafton loti për këtë
por duhet forca të çlirohet KOSOVA.*

➤ *Leonora Sylejmani kl.IIc*

Dëshmorët e rënë

*Nuk jam nga ata që vajtojnë
por lotët më pikën dhe dhimbja
e cila zemrën na e lëndoi
se edhe ju keni rënë*

*As mundin as gjakun se kursyet
për të shtrenjtin atdhe - Kosovën
qysh herët burgjeve mbaruat
robërinë dot se duruat*

*Amanetin e të parëve e ruajtët
të gjyshërve tuaj që më herët u flijuan
të Halit Bajramit e të bacë Xheladinit
që me vite krajin e luftuan.*

*Si u ka hije trimave si njëherë moti
kur baca Azem Galica thirrte
kushtrimin
e Haliti bashkë me Xheladinin pranë i
rrinin
që krajlit t'ia jepnin hakun.*

*Ashtu ti Enver bashkë me vëllain
Muratin
erdhët në këtë botë me porosinë
vetëm një qëllim i lartë t'ban me durue
e zemrën ta forcon mbi kundërshtim
e benë me u ligishtue. Atdheut gjakun
kur të kërkohet duhet me ja dhurue.*

*Zoti me pagën dhe mëshirën e Tij ju
mbuloftë
inshalla si shehid ju gradoftë
e shpirti në xhennet ju pushtoftë.*

➤ *Daut Shabani kl.III_b*

Kthimi në vendlindje pas ofensivës

Po bëhen disa muaj e Kosova po lahet me gjak. Kaluan disa muaj e dorasit gjakatarë akoma bëjnë krime e masakra. Ky është realiteti në Kosovë, realitet ky i cili e ka kapluar atë të tërën.

Fatkeqësisht, një fat të tillë e përjetoi edhe vendlindja ime, ku, përderisa, isha në shtëpie, policia dhe ushtria serbe, të stacionuara përreth saj, e granatuan pa ndërpre. Por forcat mbrojtëse ishin të gatshme kurdo t'i kundërvihen armikut. Me të vërtetë ishte kënaqësi t'i shihje ushtarët e lirisë të cilët me trimëri të pashoqe dhe me gjithë potencialin që posedonin u bënë ballë atyre.

Kështu ishte përderisa isha në pushime verore. Erdhi një shtatori dhe si çdo nxënës tjetër edhe mua mu desh që të nahem dhe të vija më medrese për t'i vazhuar mësimet. Nuk kaloi shumë kohë kur okupatori serb ndërmori ofensiva të njëpasnjëshme të cilat mjerisht e përfshin edhe vendlindjen time - Shalën e Bajgorës dhe pasi dëgjova se ajo ishte rrethuar tërësisht dhe kishte filluar të granatohet dhe bombardohet nga i tërë arsenal i luftarak dhe pasi dëgjova për rezitencën e madhe të UÇK-së, me të vërtetë u mërzhita, por forca e bëri të veten dhe pas një përleshje të ashpër forcat armike kishin arritur të depërtojnë në disa fshatra të saj, në të cilat kishin bërë masakra, djegie, plaçkitje të papara në historinë e njerëzimit. Për tërë këtë dëgjova përmes kanaleve televizive apo mjeteve të informimit të cilave nuk u besoja përderisa e vërtetova edhe vetë.

Pa pasur parasysh pengesat që ishin gjatë rrugës dhe se çdo rrugë që qonte në drejtim të Shalës ishin të bllokuara dhe në të gjitha kishte postblloqe, maltretime e punkte të ndryshme i shtyrë nga një ndjenjë e brendshme u nisa që ta vizitoj atë dhe pas një rruge të gjatë e të mundimshme me plot vështirësi e rreziqe ia arrita të shkoj.

Në të hyrë të Shalës dukeshin gjurmët e tmerrit barbar serb, të cilat ishin në çdo anë e çdo vend dhe shenjat e djegies e plaçkitjes ishin të manifestuara çdokund duke filluar prej shtëpive, shkollave, ambulancave dhe xhamive. Vazhdova rrugën e duke ecur e takova një plak

me fytyrë të rrudhur e mjekërrthinjur, i cili, pasi u përshëndeta, filloi të m'i tregonte të gjitha tmerrret dhe mundimet që i kishte përjetuar gjatë ofensivës, i cili duke qarë më thoshte "i ka ardhur fundi biro, se s'ka ky armik vend këtu". Me plakun vazhduam deri në fshatin Bare e aty u ndamë. Edhe aty dukeshin shenjat e tmerrit e barbarisë serbe, duke filluar prej shtëpive, shkollave, e një gjë që më së tepërmi më brengosi ishte xhamia e atij fshati, të cilën çetnikët serbë e kishin demoluar tërësisht, kishin ngrënë e pirë e më në fund të gjitha pijet alkoolike i kishin derdhur në të, duke vizatuar në muret e saj simbole serbe e në të dalë të saj kishin vendosur një kryq të madh duke dëshmuar edhe njëherë urrejtjen e gjithë asaj që është shqiptare muslimane.

Vazhdova për në fshatin tim në të cilin nuk shihej asgjë përveç disa bagëtive të ngordhura e disa të gjalla të cilat silleshin vërdallë pa farë mbikqyrësi vetëm, siç thotë populli, "Në dorë të Zotit" dhe disa shpezëve të cilat fluturonin nëpër qiell, të cilat ushqeheshin nga ngrohtësit duke lëshuar tinguj kobshmerie. Duke u afruar fillova të vërej gjurmët e themeleve të shtëpive tona nuk kishte mbetur asgjë përveç disa gjërave të cilave akoma u vinte era, çdo gjë ishte shkatërruar dhe kishte mbetur shkret nuk u besoja syve të mi, por fatkeqësisht ishte realitet. Pasi qëndrova një copë herë dhe pasi që nuk kisha me këtë rrija dhe të bisedoja mu desh të kthehesha prapë duke ia kthyer shpinën shtëpisë dhe vendlindjes, duke e pyetur veten vallë kur do të vijë ajo ditë e të kthehemi në shtëpitë tona si dikur më parë e ta gëzojmë lirinë.

Lusim All-llahun xh.sh. që t'u ndihmojë gjithë besimtarëve prej dëmëve të armikut, të na i falë gabimet, të na udhëzojë e drejtojë në rrugë të drejtë, që të mos jemi prej të humburve, por të jemi prej atyre që Zoti të jetë i kënaqur me ta në këtë botë dhe në botën e ardhshme.

✍ Nazmi Fazliu kl.IV_b

Vizita ime tek heronjtë e popullit

Uafrua një shtatori e lufta në Kosovë vetëm sa i shtriu kthetrat e saj edhe në disa terri-tore ku ende deri atëherë nuk kishte kon-frontime mes dy ushtrive. Forca të mëdha të agre-sorit serb ishin pozicionuar në zonën e Llapit dhe rrethinën e Shalës së Bajgorës. Me padurim pritja fillimin e vitit shkollor si maturant por shpresat e mia pothuajse humbën për shkak të situatës tepër të tensionuar gati në mbarë rajonin e Kosovës.

U afrua shtatori dhe mësimi në medresenë tonë të dashur po fillon me ndihmën e të Madhit Zot, xh.sh. Para se të arrij në shkollë mendimet e mia ishin përqendruar te shokët e dashur e sidomos tek ata që i kishte përfshirë lufta si të Drenicës, Deçanit, Gakovës, Pejës etj, se a janë shëndoshë e mirë dhe se a do t'i gjejë në shkollë edhe ata e ta kryejmë edhe këtë vit shkollor së bashku. Kur arrita në shkollë, me të vërtetë mungesa e shokëve u ndie me të madhe e sidomos të klasës sime. Dy shokë, njëri i Gjakovës dhe tjetri i Shtimjes kishin vendosur për ta mbrojtur vendin dhe pragun e shtëpisë së tyre, kurse dy nga Deçani, njërin e kishin marrë në burg dhe ende gjendet atje, kurse tjetri vazhdimisht angazhohej për të ardhur në shkollë e t'ia fillojë mësimin me ne dhe këtë e realizoi në fund të tetorit.

Disa nga shokët, në fshatrat e Llapit, gjatë sezonës së verës, i kishin kryer ushtrimet në bazat e U.Ç.K. Ata nuk erdhën që t'ia fillojnë vitit shkollor me ne. Këtë unë e kuptova gati në fund të tetorit, se ata edhe gjatë pushimit veror ishin të angazhuar për ta mbrojtur dheun e të parëve që e lanë trashëgimi. Pasi e kuptova se ata ishin të vendosur në zonën e Llapit, malli dhe pikëllimi, që nuk i takova gjatë pushimeve verore e edhe gjatë këtyre dy muajve të vitit shkollor, filloi të më shndërrohet në gëzimin e papritur që të shkoj e t'i vizitoj sa më parë.

Ishte ditë e dielë, fillimi i muajit nëntor, kur vendosa që t'i vizitojë shokët e mi luftëtarë. Gëzimin, që më kaploi, nuk mund ta përshkruaj por edhe në ato çaste kisha frikë ta shpreh prej pasigurisë gjatë rrugës e deri tek heronjtë hoxhol-larë. U afruam tek malet e Llapit ku andej perëndon edhe dielli. Hymë në një fshat dhe aty ishin në një udhëkryq disa pjestarë të U.Ç.K.-së e ndër ta ishte edhe një shok imi, për të cilin, kur e pashë, nuk ju besova syve të mi. Kur më dha selam dhe iu afrova, atëherë e njoha mirë, dhe u përqaftuam me të si dy vëllezër të paharruar. Pas një bisede ku pyetjet dhe përgjigjet ishin të pafundme nga të dytë, u interesova që t'i shohë edhe shokët e tjerë.

Ai u nda nga kolegët e tij dhe më tregoi për të tjerët se ku gjenden.

Arrita te grupi i shokëve më të dashur që ishim aty dhe vetëm përshëndetjet dhe përqaftimet tona të përzemërta më morën një pjesë të kohës. Ajo mbresë e zbrazët e zemrës sime u realizua kur i pashë vëllezërit e mi të dashur.

Në fillim më dukej që shqisat e të pamurit i kam të dobëta që të shikoj me plot syrin tim heron-jtë e dashur besimtarë. Menjëherë fillova t'i pyes se si kishin kaluar prej kur kishin shkuar e deri tani. Vendosshmëria e tyre shihej me vendimin paraprak që e kishin bërë ata njerëz besnikë. Kishin lënë familjen dhe të afërmit e tyre pavarësisht çfarë pëlqimi kanë pasur ata, vetëm e vetëm që të luftojnë për lirinë e këtij populli të robëruar prej kur dihet historia jonë e lashtë. Ishin larguar, po themi fizikisht, edhe nga djepi i mësimëve të fesë Islame që ishin mjaft të nevojshme për ta, nga shkolla me kushtet më të volitshme, pothuajse kudo. Nga shokët me të cilët i kishin kaluar tri vjet me radhë së bashku në një objekt të ndritur fetaro-shkencor dhe i kishin marrë malet e Kosovës me shumë e shumë trima të tjerë për të larguar për sa të jetë kjo botë armikun e përbetuar sllav.

Me të vërtetë puna që e bënin nuk ishte e lehtë. Qëndrimi i tyre rregullisht nëpër male, besnikëria dhe qëndrueshmëria e tyre e pathyeshme që kishin treguar kundër agresorit serb në ofensivën e shta-torit që e bënë qafirat e krishterizmit. Por kjo bëhet vetëm me bindjen në Zotin xh.sh. që kishin dhe dëshirën e tyre të thellë në zemër e shpirt që kishin për Liri.

Mbështetje dhe argumenti i heronjve të dashur ishte edhe në fjalën e madhërishtme të zbritur nga ana e All-llahut xh.sh. ku thotë në një ajet kur'anor:

"Dilni (në luftë), le të ju vijë (lufta) e lehtë ose e rëndë, luftoni për hirë të All-llahut me pasurinë tuaj dhe me veten tuaj, kjo është gjëja më e dobishme për ju, nëse e kuptoni."

(Et-Tevbe: 41)

Pas gjithë atyre besimeve aq të gjata e të ëmbla sikur s'jemi parë vite të tëra dhe pas përaqfimeve tona të thella me zemra të erdhi koha që të ndahe-mi me përshëndetjen dhe porosinë prej të dy anëve që ata që kanë vendosur të mësojnë ta vazhdojnë atë rrugë si duhet dhe ne që jemi përqendruar të luftojmë për Liri të fitojmë si duhet.

✍ Imri Llughaliu kl.IVb

KRENARIA E SHKOLLËS SONË

Medreseja e mesme Alaudin është shkollë që ka shumë përparësi dhe anë pozitive krahasuar me shkollat e tjera, në të cilat vlen të vihet një theks i veçantë. Megjithatë, nuk kemi për qëllim t'i shpalojmë të gjitha mirëpo ajo në të cilën aludojmë, ka të bëjë pikërisht me një karakteristikë, e cila është rezultat i influencimit dhe inicimit, pikësepri të ndjenjës morale islame, e më pastaj edhe aspektit kombëtar.

Islami si fe, ka për detyrë që njeirut t'ia mësojë anën pozitive të moralit dhe veprimtarisë së tij në përgjithësi, por njëkohësisht t'ia tërheqë vërejtjen nga ndikimet e dukurive negative, të liga dhe amoralë, të cilat shfaqen dhe manifestohen gjatë jetës së njeriut në sfera të ndryshme dhe mënyra të shumta. Vetëm muslimani i drejtë mund t'i dallojë dhe ti klasifikojë veprimet pozitive nga ato negative, ngase këto njohuri ai i absorbon nga Dikush, që është Kreator i tij dhe i mbarë veprimtarisë njerëzore. Sigurisht se Ai më së miri i di anët pozitive që shkojnë në favor dhe dobi të njeriut, por edhe veprimet që janë jashtë interesit të tij. Duke qenë në gjendje të bëjë dallimin në mes të mirës dhe të keqës, dhe gjithashtu duke i objektivizuar këto njohuri në jetën e përditshme, vetëm në këtë mënyrë muslimani kalitet dhe përgatitet që ta jap kontributin e tij si njeri në çfarëdo sferë jetësore e fetare, por edhe në atë më të lartën, xhihadin në rrugën e All-llahut xh.sh.

Për këtë arsye, shkolla jonë pasi që në të ngërthehen, shkoqiten dhe studiohen mësimet e All-llahut xh.sh. dhe jo vetëm ato,

është në gjendje të nxjerrë nga gjiri i saj edhe luftëtarë në rrugën e All-llahut xh.sh., për çlirimin e trojeve tona.

Sigurisht se progresiviteti moraloshpirtëror realizohet dhe plotësohet në kontinuitet gjatë jetës së muslimanit, nëse zbatohen dhe jetësohen në praktikë porositë e All-llahut xh.sh. dhe të derguarit të Tij (a.s.) deri në ato më dytësoret dhe në këtë mënyrë, më në fund, arrihet deri te kulminacioni i vlerës moralofetare, i cili manifestohet nëpërmjet luftës së shejtë, xhihadt në rrugën e All-llahut xh.sh.. Për këtë arsye Pejgamberi a.s. kur është pyetur se cila veper është më me vlerë, ai është përgjigjur: "xhihadi në rrugën e All-llahut xh.sh."

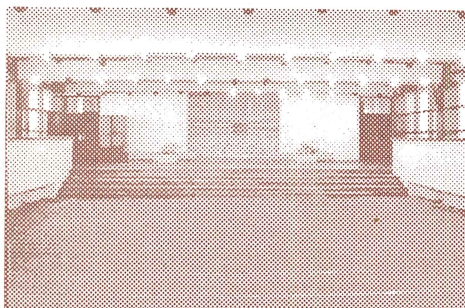
Këta nxënës sigurisht se kanë rrokur armët, i kanë flakur mësimet, familjen, shokët, vetëm me qëllim të kryerjes së këtij obligimi më të lartë. All-llahu u ndihmoftë atyre dhe të gjithëve deri në fitoren dhe ngadhnjimin përfundimtar!

Iliri Osmani IVa

MËNYRA E JETESËS NË MEDRESE

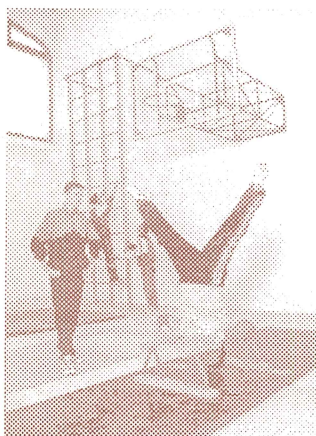
Medreseja është shkollë e tipit intern, e cila posedon kushtet standarte për mbarëvajtjen e mësimit, madje këto kushte vezhdimisht janë në përmirësim e sipër. Nxënësit e shkollës sonë nuk mund të kenë asfarë ankese sa i përket jetesës dhe mësimit brenda për brenda shkollës. Sigurisht se është fatbardhësi e madhe të jesh nxënës i këtij institucioni të shenjtë, sepse, përveç kushteve që janë në nivel, kryesorja, që vlen të përmendet, është të mësuarit e fjalës së Allahut, e kjo padyshim se është gjëja më primare në jetën e njeirut.

konviktit etj, që u bë me iniciativën e drejtorit të ef. Naim Tërnavës, të cilit sigurisht se i takon një meritë e veçantë në këtë aspekt. Ky progresivitet filloi së jetësuar qysh prej ardhjes së tij në postin e drejtorit të shkollës.

1. Shkolla posedon shtatë salla të mësimit, të cilat janë mjaft të gjera dhe të riparuar (rregulluar) mirë. Mesatarja e nxënësve në çdo klasë është afër 35 nxënës. Mësimi fillon prej orës 7:30 dhe mbaron në 12:45, duke përfshirë këtu edhe të shtunën si ditë mësimi.

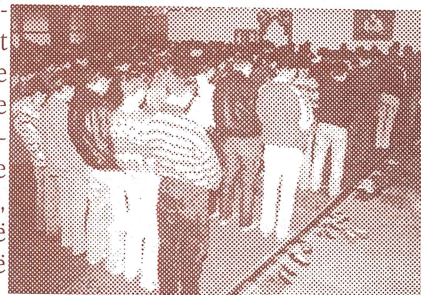
2. Shkolla e ka konviktin, i cili ka gjithsej 60 dhoma, me nga katër shtretër. Në çdo dhomë secili

nxënës ka dollapin, ulësen tavolinën dhe shtratin e tij. Në konvikt nxënësit gjatë ditës deri në orën 6 kanë të drejtë të pushojnë, ndërsa prej orës 7-9 duhet të shkohen në klasë për t'u përgatitur për ditën e nesërme, të hënën dhe të premten studimi në klasë fillon edhe më herët prej orës 4 pasdreme.

3. Shkolla ka edhe restorantin, në të cilin nxënësve u jipen tri shujta në ditë. Ushqimi është mjaft në nivel.

4. Në sallën e sportit mbahen orët e edukatës fizike dhe nganjëherë në orët e pasditës, nxënësit në të kanë të drejtë të hynë gjithnjë sipas orarit të rregulluar në rregulloren e shkollës.

Kohëve të fundit është pamundësuar përdorimi i sallës, sepse ajo ndohet në riparim e sipër.

5. Amfiteatri i shkollës përdoret jo vetëm nga nxënësit e shkollës, por në të zhvillohen edhe drama të ndryshme nga aktorë kosovarë me famë. Amfiteatri është mjaft i përshtatshëm ku në të nxënësit, zakonisht gjatë festave, zhvillojnë programe të ndryshme. Kohëve të fundit ka luajtur rol të rëndësishëm dhe të pazëvendësueshëm në jetën politike kosovare. Në të janë mbajtur kuvende e tribuna të shumta si nga sfera politike ashtu edhe nga sfera fetare.

6. Shkolla e ka xhaminë e saj, në të cilën nxënësit i falin kohët e namazit, ndërsa në ditën e xhuma (të premten) nxënësit e klasës së katërt e mbajnë hutben (këshillën e së premtes), përpara nxënësve dhe kolektivit arsimor.

7. Ambulanca e mjekut në shkollë punon çdo ditë prej orës 14-15. Nxënësit për ndonjë sëmundje eventuale paraqiten te mjeku i shkollës.

8. Gjatë pushimit të gjatë, nxënësit në bufenë e shkollës, marrin pije të ndryshme, burek kifle, etj.

Kjo ishte një pasqyrë e përgjithshme e mënyrës së jetës në medrese ku gjithashtu fotografitë e paraqitura ju ndihmojnë që ta kuptoni sa më mirë jetën e nxënësve në shkollën tonë.

Ilir Osmani kl-IVA

JETA NË MEDRESE E PASQYRUAR "REALISHT"

Me qëllim të pasqyrimin sa më "real" dhe "objektiv" të jetës në medrese, fletushka jonë i ka angazhuar korrespondentët e saj që me anë të fotografive të fshehta të disa çasteve të padëshirueshme, t'i qesë në shesh tana "t'zezat" e shkollës edhe komenti i fotografive është në përputhje me "realitetin faktit".

1. Është dëgjuar të thuhet se medreseja është xheneti i dynjasë. Vetëm se duhet t'ia shtojmë kësaj se klasa punëtore e këtij xheneti janë edhe nxënësit e kësaj shkolle.

Pas orarit të mësimit: nxënësit

bajnë kompira (patate) ☞

2. Sa këshilltarë të mirë janë personaliteti teknik... Mirë thotë populli: "hoxha thotë bën çka të them unë e mos bën çka bëj unë".

Shembulli i respektimit të ndalesës së pirjes së duhanit

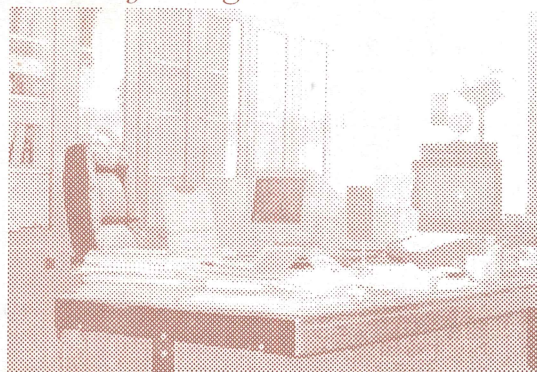
3. Pastrueset e konviktit e kanë gjetë sefanë e dynjasë në medrese.

të mjerat pastruese u mytët tu fshi: Paj vallahi bre djalim s'po muj livriti prej shpine, qyky veni shyqyr na ka pëlqy, po na bjen dielli na kënaqi.

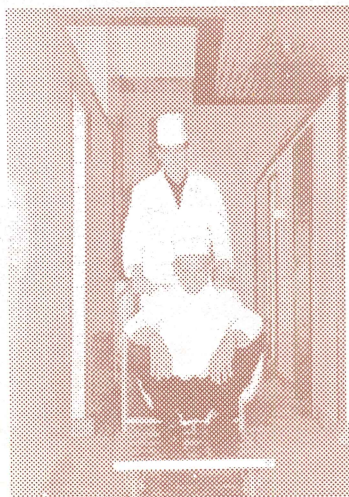

4. Karrierizmi absolutisht nuk ekziston në medrese di dukuri te hoxholarët.

për çdo 4 vjet, pas kalimit të mandatit të drejtorit, profesorët bëhen 'kërsh' mbas kësaj karrige.

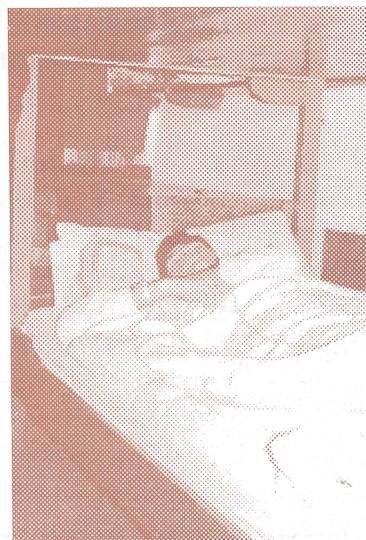

5. Ushqimi është mjaft në nivel. Çdo nxënës gjatë katër vjetëve, ka për t'i ngrënë ka katër kazana makarona po aq edhe patate e pasul. Kuzhinjerët shumë rogorozë dhe të ashpër, duhet iu shku për peni, se përndryshe t'kërsët kutlaqi kresë. Ani me ba e me lyp "dy herë gjel-lë"!!!

Kuzhinjerët kënaqën duke u zavit me bartëse të mishit "Vallahi Hasan s'ki çare pa um zavit dy herë, se qe tri herë t'kum zavit unë ty"

6. Një gjë i pengon shumë medresantët, zgjimi në ora katër e gjysmë, për faljen e sabahut. Ashtu kështu nuk mërzhiten fort.

Imri çou me fal sabahin! Ik more se gjumi më i mirë është qyky vakt. I mjeri ti o Imri çka të ka bërë filozofija, je fshi krejt.

7. Kush regjistrohet në medrese do të përballet me ndalesa të shumta, po mos kini gajle gjithmonë në të zezën ka zgjedhje për to.

Nxënësit duke zier çaj në konvikt "Gutu, gutu Amir se vallahi po mw duket edukatori po vjen

Siç po shihet, fletushka jonë është e pavarur, nuk ja nin për kërkën, e përqesh dhe e lavdëron kw të dojë me fjalë të tjera është "dërzhavë" në veti.

Mendojmë se kemi qenë mjaft "objektiv" në pasqyrimin e jetës reale në medrese, veç kësaj dine se edhe ne nxënësit ngapak ngjesin e shtojmë!!!

Allahu xh.sh. na faltë e na mëshiroftë!

Fjalëkryqi

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	
1	E	Z	A	N	E	T		S	H	A	M	I	A
2	M	E	R	I	T	A	H	A	L	I	L	I	
3	I	M	A	M	I			M					
4	N	Z			K			I					A
5		E	K		A				I				D
6	E	M		M		E	S	E				L	E
7	H		M	E	K	A		L	O			A	M

Horizontalisht:

1. Thirrjet që i bënë myezini brenda në xhami, - shtëpi (vend) ku falen muslimanët. 2. Këngëtare e njohur shqiptare. 3. Drejtuesi i një xhamie, pije freskuese tiranase. 4. Azot, shkronja e parafundit e alfabetit, skuadra, personazh i romanit "Karanina". 5. Elia Kazan (inic), liman në Izrael, lumë në Ploni, diametër. 6. Titull arab, Radio Televizioni Spanjoll, E-S-E. 7. Hidrogjen, vend ku gjendet Qabeja, derdhja e lotëve.

Vertikalisht: 1. Mësimdhënës në medrese Behrami, Emine Hasimi, 2. Ujë i njohur te muslimanët. 3. Otko e punuar, aktorja

Besingjer. 4. Mindere, nota e dytë muzikore. 5. Morali, kalium. 6. Tantali, fara e gjelit në vezë. 7. Iliaqet. 8. Qelqi, shkruaj: el. 9. Historiani Hadir, intezitet, oksigjen, 10. Këmishat. 11. Qytet në Manxhuri, nota e shtatë muzikore. 12. Përemër vetor, emri i njeriut të parë" (sipas Kur'anit).